

מ"ת 563/06/16 - מדינת ישראל נגד וורקנר סימון

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

מ"ת 563-06-16 מדינת ישראל נ' סימון
תיק חיצוני: 226149/2016

בפני	כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	וורקנר סימון ע"י עו"ד שלומי בר

החלטה

בפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים כנגדו, על פי הקבוע בסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי [סמכויות אכיפה - מעצרים] תשנ"ו - 1996 [להלן: "החוק"].

כתב האישום אשר הוגש כנגד הנאשם מייחס לו עבירות של נהיגה בקלות ראש, נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא ביטוח, נהיגה תחת השפעת אלכוהול, ונהיגה ללא רישיון.

הנאשם שוחרר למעצר בית ע"י קצין משטרה ביום 29.5.16 וזאת בערבות עצמית ובחתימת ערב צד ג'.

בבקשה שהוגשה ע"י המשטרה התבקש ביהמ"ש להורות על מעצר בית של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

ביום 6.6.16 התקיים דיון בבקשה במהלכו הודיע ב"כ המשיב כי אין מחלוקת לגבי קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר אך טען שניתן לאיין מסוכנות, ע"י מעצר בית פתוח לצרכי עבודה, ועל כן ביקש לשלוח את המשיב לקצינת המבחן שתבחן את מצבו של המשיב מחמת שימוש באלכוהול ותחווה את דעתה אם ניתן ליתן בו אמון ולאפשר את יציאת המשיב לעבודה.

ביום זה ניתנה החלטה כי המשיב ישהה במעצר בית עד להחלטה אחרת והתבקש תסקיר שירות המבחן ובו תיבחן האפשרות שהמשיב יורשה לצאת לעבודה בשעות מסוימות.

ביום 5.7.16 התקבל תסקיר שה"מ בו נכתב כי במסגרת האבחון, המשיב שולב בקבוצה טיפולית לעוברי חוק יוצאי עמוד 1

אתיופיה והביע נכונות להמשיך להשתלב בקבוצה, כן נאמר כי מעסיקו הקודם של המשיב מוכן להמשיך להעסיקו בין השעות 6:00-15:00.

לפיכך ובהתאם להמשך שיתוף פעולה מצידו של המשיב ניתן לשקול הקלה בתנאי שחרורו ולאפשר למשיב יציאה לעבודה יחד עם הטלת צו פיקוח מעצר כאמצעי של פיקוח ומעקב אחר תפקודו בתעסוקה.

בדיון שהתקיים ביום 10.7.16 טענה ב"כ המבקשת כי הסמיכות בין החלטת ביהמ"ש שהורה על פסילת המשיב מנהיגה (נוסף להיותו בלתי רשוי) לבין תאריך ביצוע העבירה הנוכחית מעידה על מסוכנות גבוהה. התובעת הדגישה כי עונש פסילה מבוסס על אמון ובמקרה דנן המשיב הוכיח במעשיו כי לא ניתן לתת בו אמון ועל כן אין מקום לאפשר את יציאתו לעבודה.

ב"כ המשיב טען לאור חלוף הזמן של כחודש וחצי מאז ביצוע העבירה, בה המשיב היה במעצר בית ללא פיקוח ולאור המלצת התסקיר לאפשר למשיב לצאת לעבודה, יש מקום בנקודת זמן זו לאפשר למשיב לצאת לעבודה ולהתפרנס.

דין והכרעה

כתב האישום אשר הוגש כנגד המשיב כולל מספר עבירות חמורות וביניהן נהיגה בשכרות, נהיגה בפסילה ונהיגה ללא רישיון אשר כל אחת מהן מעידה על מסוכנות ואשר במקרים דומים מתבקש מעצר מאחורי סורג ובריוח ולא מסתפקים במעצר בית בלבד.

מי שנמצא מבצע עבירות של נהיגה בפסילה, ללא רישיון נהיגה, בעל עבר תעבורתי, ובמיוחד כשהעבירה נעברה מספר ימים קצר לאחר שביהמ"ש הורה על פסילה, הרי שעצם נהיגתו מהווה סכנה לעצמו ולמשתמשים בדרך. למעשה, מהתנהגות הנאשם נשמעת אמירה לבית המשפט כי החלטות בית משפט שניתנו בעניינו והורו על פסילה בפועל לתקופה כזו או אחרת, לא תעמוד, לא תקוים והוא ימשיך וינהג. כלומר בעצם התנהגותו מוכיח הוא לבית המשפט כי הוא עצמו אינו ראוי לכל אמון שהוא שיתן בו בית המשפט.

יותר מכך, נהיגה בפסילה ועליה אל הכביש, נהיגה מסוכנת זו כמוה כרולטה רוסית העשויה לפגוע במי שמזדמן במקרה לנתיב נסיעתו של נוהג בפסילה, ועשוי זה להיות כל אחד מיחיד הציבור שאיתרע מזלם והיו במקום הלא נכון ברגע הלא נכון.

הדברים נכונים במיוחד במקרה זה בו, גרם המשיב לתאונה בנהיגתו ורק במקרה לא היו נפגעים בתאונה זו.

כאמור במקרים דומים היה מתבקש להורות על מעצרו של המשיב מאחורי סורג ובריוח אך משהתבקש ביהמ"ש ע"י המבקשת במקרה זה להורות אך ורק על המשך מעצרו של המשיב במעצר בית, אין מקום להורות על מעצרו מאחורי סורג ובריוח, למרות שבנסיבות כתב האישום, כאשר אך ורק במקרה של נהיגה בפסילה מעצר בית אף הוא לא נכון, ואך

ורק מעצר עד תום ההליכים יש בו לאיין מסוכנות.

נאשם הנוהג בזמן פסילה מהווה סכנה של ממש לציבור המשתמשים בדרך והתנהגותו מהווה זלזול בחוק:

"נהיגה בכבישי הארץ בזמן פסילת רישיון טומנת בחובה סיכונים רבים לבטחונם של נוסעים ברכב והולכי רגל. יתר על כן, ולא פחות מכך, היא משקפת התייחסות של ביזוי החוק וצווי בית המשפט... בנסיבות אלה, אין צורך בחיזוק נוסף למסקנה המתבקשת כי מדובר בנאשם המזלזל זלזול עמוק בחוק, בצווי בית המשפט, ובחובתו הבסיסית לקיים את הכללים שהחברה קבעה להבטחת חייהם ושלומו של בני הציבור".

(דברי כבוד השופטת א. פרוקצ'יה רע"פ 3878/05 בנגוזי נ. מדינת ישראל).

וכאמור במקרה זה יוחסו לנאשם בנוסף לעבירה של נהיגה בפסילה, עבירות של נהיגה בשכרות, ונהיגה ללא רישיון.

לעניין עבירת הנהיגה בשכרות, הרי אין צורך להכביר במילים בדבר חומרתה הרבה של העבירה וכן אף לגבי העבירה של נהיגה ללא רישיון.

האפשרות לאפשר למשיב לצאת ממעצר הבית לצורכי עבודה תלויה במידת האמון שביהמ"ש נותן בנאשם.

בבש"פ 2234/13 דוד נחמני נ' מדינת ישראל קבע כב' השופט מלצר כי:

" כפי שנקבע שוב ושוב בהחלטותיו השונות של בית משפט זה, הפרמטר החשוב ביותר לצורך שחרורו של נאשם לחלופת מעצר הוא מידת האמון שנותן בו בית המשפט".

יכולת זו מוסקת, בין היתר, מעברו של הנאשם, מהתנהגותו של הנאשם במהלך האירועים נושא כתב האישום ומנסיבותיו הפרטניות של המקרה המובא לפתחו של בית המשפט.

כאמור במקרה זה בו הנאשם עבר את העבירה זמן קצר לאחר שנפסל ע"י ביהמ"ש עובדה זו מוכיחה כי לא ניתן ליתן בו אימון.

במעשיו, הפך המשיב החלטת ביהמ"ש אשר הורה על פסילתו - לאות מתה.

אמנם טען ב"כ המשיב כי המלצת שה"מ ממליצה לאפשר למשיב לצאת לעבודה, אך כפי שנקבע לא אחת בביהמ"ש העליון המלצתו של שירות המבחן אינה מחייבת את בתי המשפט.

"לעיתים יאמץ בית-המשפט את המלצת שירות המבחן במלואה, לעיתים יאמץ אותה בחלקה ולעיתים ידחה אותה מכל וכל. כל עניין לנסיבותיו הוא, וכל מקרה ייבחן לגופו, תוך מתן משקל ראוי להמלצות שירות המבחן" (רע"פ 7257/12 סנדרוביץ' נ' מדינת ישראל).

כמו כן חלוף הזמן הקצר שעבר מאז ביצוע העבירה אינו מהווה תקופה ראוייה בה ניתן לבחון האם ניתן ליתן אימון במשיב זה, כאשר נסיבות כתב האישום מדברות על ביצוע עבירה של נהיגה בפסילה, זמן קצר לאחר שהפסילה הוטלה.

בנוסף עסקינן בסדרת עבירות המסכנות חיי אדם ובראש בראשונה, חיי המשיב עצמו.

יש לציין כי למרות האמור בתסקיר שה"מ לפיו המשיב החל להשתלב בקבוצה טיפולית, המשיב לא ביקש מתן אפשרות לצאת לטיפול זה אלא אך ורק את האפשרות לצאת לעבוד, בנקודת זמן זו, בטרם ניתנה הכרעה הדין ובטרם קבלת אחריות ע"י המשיב למיחוס לו, לא מצאתי מקום לאפשר למשיב להשתלב בטיפול כעת.

היה ויקבל המשיב אחריות לטעותו ניתן יהיה לשקול בחיוב המלצת שירות המבחן.

לפיכך לאור העבירות נסיבות ביצוען, והנימוקים שפורטו לעיל, אני קובעת כי לא אוכל ליתן במשיב את האמון הנדרש לצורך יציאתו לעבודה ועל כן, יישאר המשיב במעצר בית עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

יתר התנאים שנקבעו בהחלטתי מיום 6.6.16 עומדים בעינם.

ניתנה היום, ח' תמוז תשע"ו, 14 יולי 2016, בנוכחות הצדדים.